

Pojem »manžela«, jak jej má na mysli odst. 1, § 9 kryje se s pojmem manžela i podle odst. 3, § 9.

Nález ze dne 9. října 1937, č. 3763/35-4.

Podání žádosti samostatného světského duchovního správce, aby byl dán do výslužby z důvodů trvalé nezpůsobilosti k činné službě, zahrnuje v sobě se zřetelem na předpis § 9 zák. č. 50/1874 ř. z. o úpravě vnějších právních poměrů církve katolické i resignaci na posavadní obročí.

Byl-li duchovní správce investován na určité obročí, nabývá práva na jurisdikci a nároku na místní příjmy s obročím spojené zásadně na tak dlouho, pokud nebyl převzat mezi kněze-deficienty, t. j. do výslužby. K tomu může dojíti podle § 9 zákona č. 50/1874 ř. z. o úpravě vnějších poměrů církve katolické jen tehdy, je-li jeho služební nezpůsobilost prokázána, vzdá-li se obročí a rozhodne-li příslušný státní a církevní úřad, že je ho přeložiti mezi kněze-deficienty. Podle toho jest tedy k dání do výslužby třeba projevu vůle samostatného duchovního správce, že se vzdá obročí a souhlasu jak státního, tak církevního úřadu. Převzetí do deficiency jest pojmově neslučitelné s další správou církevního úřadu a s výkonem práv s tímto úřadem spojených. Zákon nepředepisuje určitou formu pro resignaci. Sluší proto míti za to, že podání žádosti za dání do výslužby zahrnuje v sobě i zřeknutí se obročí, ovšem pod podmínkou, že bude žadatel přijat do výslužby.

Nález ze dne 9. října 1937, č. 3815-3/35.

Otázku, zda koupě pozemku pro obec je vhodná a účelná, lze posouditi jen se zřetelem k určitému, vyhraněnému účelu. Toto určení účelu musí vycházeti jen od obce samé a nemůže býti nahrazeno rozhodnutím dohlédacího, resp. odvolacího úřadu.

Obecní zastupitelstvo usneslo se zakoupiti pozemek výslovně k stavbě střední školy. Tento účel dodatečně odpadl, ježto pozemek byl uznán k této stavbě nevhodným. O odvolání směřujícímu proti usnesení o koupi pozemku rozhodl zemský úřad věcně, a to zamítavě, uznáv koupi pozemku účelnou a vhodnou a cenu přiměřenou, a to i tehdy, když obec nehodlá použiti pozemku k účelu stavby střední školy podle usnesení obecního zastupitelstva, nýbrž pro jiné veřejné účely.

Tento závěr úřadu nemá dostatečného podkladu. Původní účel, který transakci co do posouzení vhodnosti pro obecní hospodářství charakterisoval, odpadl před rozhodováním zemského úřadu, jak tento úřad konstatoval. Na zemském úřadě bylo uvážiti, zda koupě pozemku obcí byla odůvodněna i za tohoto změněného skutkového stavu.

Je-li koupě sporného pozemku pro obec vhodná a účelná, lze posouditi jen se zřetelem k určitému, více méně vyhraněnému účelu, který dává již možnost odvážiti, zda pozemek je pro tento určitý účel vhodný a způsobilý, a výdaj s jeho za-

koupením spojený účelu tomu adekvátní. Určení účelu toho může vycházeti jen od obce samé, resp. od obecního orgánu příslušného usnésti se o koupi pozemku, t. j. od obecního zastupitelstva, neboť jde o hospodářskou disposici obce, která dohlédacím, resp. odvolacím úřadem nahrazena býti nemůže.

Obecní zastupitelstvo, když původní účel, pro který se obecní zastupitelstvo usneslo pozemek koupiti, odpadl, žádného usnesení o tom, k jakému účelu hodlá nyní pozemek koupiti, neučinilo, a žalovaný úřad neměl tedy pražádného podkladu pro závěr, k jakému účelu veřejnému koupě pozemku je odůvodněna, neřku-li nutná, ani zda se zřetelem k tomuto účelu je vhodná.

Nález ze dne 15. října 1937 č. 3846/36-2.

K rozhodnutí o návrhu na navrácení v předešlý stav pro zmeškání lhůty k odvolání z pojistného výměru okresní nemocenské pojišťovny jest ve smyslu § 85, odst. 1 spr. řádu č. 8/1928 Sb. příslušný okresní úřad.

V nálezu Boh. A 12.453/36 vyslovil a zevrubně odůvodnil nejvyšší správní soud právní názor, že k rozhodnutí o návrhu na navrácení v předešlý stav pro zmeškání lhůty k odvolání z pojistného výměru Všeobecného pensijního ústavu v Praze, resp. jeho úřadovny v Bratislavě ve smyslu § 129 zák. č. 26/1929 Sb. je příslušný zemský úřad a nikoli nositel pojištění, jehož rozhodovací činnost, přiznaná mu zákonem jako orgánu provádějícímu pensijní pojištění, je ukončena vydáním jeho výměru. Z toho, že zákon určil nositele pojištění za místo podací pro odvolání z jeho výměrů, nevyplývá, že mu tím přiznal kompetenci rozhodovati o návrhu restitučním při zmeškání lhůty odvolací; k založení takové kompetence nositele pojištění bylo by třeba pozitivního zákonného předpisu, jakého však není.

Citovaný náález zabýval se arci otázkou příslušnosti k rozhodování o návrhu restitučním na půdě zákona o pensijním pojištění soukromých zaměstnanců ve vyšších službách. V nálezu tom bylo poukázáno k tomu, že § 129 pens. zákona připouští navrácení v předešlý stav podle obdoby předpisů civilního řádu soudního, jež prohlašují za příslušný k rozhodování o návrhu na restituci onen soud, u něhož měl býti zmeškaný procesní úkon vykonán. Než podobně se stanoví v § 85, odst. 1 správního řádu č. 8/1928 Sb., že návrh na navrácení v předešlý stav dlužno podati u úřadu, u něhož měl býti zmeškaný úkon předsevzat. Uváží-li se dále, že zákonná ustanovení o pravomoci nositelů pojištění jakožto orgánů provádějících pojištění, dále o rozhodovací pravomoci úřadů politických jakožto stolic odvolacích, pokud jde o opravné prostředky proti výměrům nositelů pojištění, a konečně i předpis o tom, že odvolání z výměru nositele pojištění je podati u něho (§§ 73 a 125 a § 133 pens. zák.), jsou v podstatě shodná s odpovídajícími jim předpisy zákona o sociálním pojištění dělnickém, dlužno také v daném případě na půdě pojišťovacího zá-